File din povestea unei profesoare de suflet

Dacă ar exista un premiu la categoria „omul care le face pe toate”, Mihaela ar fi un candidat cu multe șanse de câștig. Îi place să predea și să fie în mijlocul copiilor și, mai ales, să aibă elevi preocupați de carte și cu rezultate bune. Nu-i muncă ușoară, pentru că cei mici provin din familii cu o stare financiară precară și deseori n-au cu ce se încălța sau îmbrăca pentru a ajunge la școală. Toate acestea nu stau în calea Mihaelei, care face pe șoferul atunci când e nevoie, cunoaște problemele de acasă ale elevilor și le cere ajutorul oamenilor cu suflet mare pentru a le procura cele necesare ca să învețe. Dar hai s-o luăm de la capăt!

„Șlefuiește“ destinele copiilor săraci, pe care îi ajută să meargă la școală sau la grădiniță, are grijă de ce se întâmplă în instituția în care predă, este mamă și o femeie cu o voință de fier. Pe scurt, ea este Mihaela Mariana Popoiu (48 de ani), directoare la Școala Gimnazială Tărlungeni, din județul Brașov.

Text: Adela Baboschi

Un vis devenit realitate

Mihaela și-a dorit de mică să fie profesoară. Îi plăcea să le predea lecții celorlalți copii și să-i noteze în funcție de performanță. Când a crescut, părinții voiau s-o dea la un liceu cu profil real, de matematică sau fizică, dar ea a ținut musai să ajungă la filologie și le-a spus că va rămâne repetentă un an dacă nu i se împlinește visul. Zis și făcut, iar ce avea să urmeze n-a fost greu de imaginat. A ajuns la Facultatea de Limbi Străine din București și a dat peste dascăli de mare valoare, caractere deosebite care aveau s-o motiveze să-și îndeplinească visul.

Mihaela este văduvă și are doi copii, o fată de 25 de ani, care este educatoare și coordonator pentru al treilea an al programului de educație „Fiecare Copil în Grădiniță“, inițiat de Asociația OvidiuRo, și un băiat de 24 de ani.

Directoare din curiozitate

După ce și-a terminat studiile, Mihaela a ajuns profesor titular la școala din Tărlungeni. Întâmplarea a făcut ca directorul de atunci să demisioneze și i s-a propus să preia postul. „Am acceptat mai mult din curiozitate, dar ulterior a început greul. Școala avea multe probleme: copiii, majoritatea de etnie romă, n-aveau cu ce să ajungă la școală, grupurile sanitare în curte erau sub forma unor gropi, sobele de teracotă erau crăpate și geamurile sparte. Au fost momente în care m-am simțit complet neajutorată“, spune ea.

Soluții pentru familiile defavorizate

Dar nu s-a lăsat doborâtă de probleme. Cu ajutorul celorlalte cadre didactice și al viceprimarului, Mihaela a pus la punct un plan de a remedia lucrurile. În fiecare an, a renovat câte o clădire și a depus un efort deosebit, având în vedere că are în grijă patru școli și același număr de grădinițe. Cu ajutorul Inspectoratului Școlar Județean Brașov, ea a accesat fonduri europene și s-a afiliat proiectelor dedicate comunităților de romi. „Pot spune cu mâna pe inimă că ce am făcut se numește apostolat și l-am făcut cu mult voluntariat, cu bani puțini, fiind conștienți că suntem singura șansă pentru acești copii”, mărturisește ea.

Fiecare zi, o nouă provocare...

Problemele comunității în care predă Mihaela sunt foarte solicitante. „O femeie profesor și director trebuie să aibă mereu timp pentru copii, să nu te uiți la ceas că s-a făcut după-amiază și ți s-a terminat programul. Ziua de lucru se termină când mai reduci din treburile acelei zile. Și când pleci spre casă și te oprește un părinte care n-are haine pentru copil, cauți să găsești soluții chiar dacă e noapte și deranjezi pe toată lumea“, povestește doamna directoare.

Micile bucurii care o motivează

Mihaela se mândrește când copiii reușesc în viață. Inspectoarea responsabilă de școlarizarea romilor din județ este un astfel de exemplu, deoarece a crescut chiar sub ochii ei. „De câte ori mi-a fost greu în viață, și au fost destule momente, mi-am amintit de clipa în care am găsit copii dormind într-un culcuș în pământ, la minus 20 de grade, și de mama lor care plângea și era disperată. Este o lecție de viață inestimabilă”, mărturisește ea.

Un mic gând de încheiere

Cadrele didactice, așa cum e Mihaela, care predau în școli precum cea de la Tărlungeni, sunt oameni speciali, dăruiți de Dumnezeu acolo unde e nevoie de ei. Aceștia înțeleg că, atunci când te dedici unei cauze, nu lucrezi cu jumătăți de măsură. Ar fi bine ca, din când în când, să ne amintim că, datorită lor lumea chiar poate să fie mai bună.

Ce spun cei din jur despre ea

Camelia Găman, educatoare

„Doamna directoare este o femeie foarte dinamică și optimistă. Trece cu ușurință de la o ședință la Inspectoratul Școlar, unde trebuie să fie serioasă, la vizite în comunitate, unde, cu tact și gentilețe, ascultă și încearcă să rezolve problemele copiilor.“

Lăcrămioara Ionescu, părinte

„Doamna directoare este o femeie foarte bună și foarte înțelegătoare de fiecare dată când avem o problemă. Putem apela la ea cu orice lucru și știm sigur că ne va ajuta așa cum a făcut întotdeauna.“

Programe pentru copiii de la grădiniță

Pentru soluționarea problemelor de sănătate, igienă, nutriție și educație în sănătate a copiilor de la grădinița din Tărlungeni, Mihaela coordonează „Componenta de Sănătate” a programului „Fiecare Copil în Grădiniță”, desfășurat de Asociația OvidiuRo, cu sprijinul GlaxoSmithKline România.

concurs

Și TU poți fi VEDETĂ!

Ai și tu o experiență emoționantă de împărtășit? Așterne-o pe hârtie, alătură cele mai frumoase fotografii și trimite-le pe adresa: Șos. Fabrica de Glucoză, nr. 21, sector 2, București sau pe pentrufemei@click.ro.

Poți câștiga 200 de lei!

Mădălina Radu

«Un prieten adevărat te prinde de mână și-ți atinge inima!»

Copilăria mea a fost umbrită de singurătate. Aveam tot ceea ce-mi puteam dori, mai puțin o persoană căreia să-i împărtășesc gândurile, emoțiile și trăirile mele. Ajunsesem deja în primul an de facultate și nu aveam decât o singură dorință: să găsesc o confidentă care să știe să mă asculte, să mă înțeleagă, care să mă prindă de mână și să-mi atingă inima, așa cum spunea scriitorul sud-american Gabriel Garcia Marquez. Acum șapte ani, într-o zi de noiembrie, am cunoscut-o la un curs pe Anca Băncescu. Venise din Sibiu și era colegă cu mine la Facultatea de Litere din Cluj. Mi-a întins mâna, mi-a zâmbit prietenește, după care am început să discutăm deschis despre noi, de parcă ne-am fi știut de-o viață. Privirea ei caldă și blândă mi-a inspirat încredere, și din acel moment am știut, am simțit că ea este acea prietenă de suflet pe care o așteptasem. Pe durata anilor de facultate, ne-am împărtășit visele, dorințele, bucuriile și necazurile. Amândouă am ales să urmăm același drum în viață, am devenit profesoare de limbi străine, după cum ne-am dorit. Chiar și după terminarea facultății am rămas prietene. Mă bucur mult că de șapte ani există în viața mea un miracol, pe nume Anca, și aș vrea să-i mulțumesc din inimă pentru că mi-a luminat existența și pentru că a dat un sens aparte vieții mele.

Luna aceasta, eu și Anca am împlinit șapte ani de când ne cunoaștem.

Foto: AH, Arhiva personală